

ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΚΛΙΜΑΚΙΟ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΙΩΣΗΦΙΔΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΚΥΠΡΟΥ

(Αίτηση αρ. 3376/02)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

6 Δεκεμβρίου 2007

Η απόφαση αυτή θα καταστεί τελεσίδικη υπό τις περιστάσεις που παρατίθενται στο Άρθρο 44 παρ. 2 της Σύμβασης. Δυνατό να υπόκειται σε συντακτική επιμέλεια.

Στην υπόθεση Ιωσηφίδης εναντίον Κύπρου

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Κλιμάκιο) συνεδριάζον ως Τμήμα και αποτελούμενο από τους:

Κο. Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ, Πρόεδρο
Κο. Λ. ΛΟΥΚΑΙΔΗ
Κα.. Ν. ΒΑΪΚ,
Κο. Α. ΚΟΒΛΕΡ
Κα.. Ε. ΣΤΕΙΝΕΡ,
Κο. Κ. ΗΑΪΥΕΒ,
Κο. G. ΜΑΛΙΝΒΕΡΝΙ, δικαστές
Κο. S. ΝΙΕΛΣΕΝ, Πρωτοκολλητή του Κλιμακίου

Αφού διαβουλευτήκε ιδιαίτερα στις 15 Νοεμβρίου 2007.
Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία εκείνη.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει την προέλευση της στην αίτηση (αρ. 33761/102) εναντίον της Κυπριακής Δημοκρατίας που καταχωρήθηκε στο Δικαστήριο δυνάμει του Άρθρου 34 της Σύμβασης για τη Προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Θεμελιωδών Ελευθεριών («της Σύμβασης») από Κύπριο υπήκοο, τον κ. Χρίστο Ιωσηφίδη («τον αιτητή») στις 11 Σεπτεμβρίου 2002.

2. Η Κυπριακή Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») αντιπροσωπεύτηκε από τον Αντιπρόσωπο της, τον Κ. Π. Κληρίδη, Γενικό Εισαγγελέα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

3. Στις 15 Δεκεμβρίου 2005 το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση το παράπονο του αιτητή δυνάμει του Άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης όσον αφορά τη διάρκεια των διαδικασιών πρώτον, αναφορικά με το διορισμό του αιτητή στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας και, δεύτερον, αναφορικά με τη θέση Διευθυντή Πολεοδομίας. Περαιτέρω, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση το παράπονο του αιτητή δυνάμει της ίδιας διάταξης αναφορικά με την απουσία αμεροληψίας στις διαδικασίες της δεύτερης υπόθεσης λόγω της συμμετοχής δυο δικαστών και στο Ανώτατο Δικαστήριο που εξέτασε την ενδιάμεση έφεση και στην τελική έφεση. Εφαρμόζοντας το Άρθρο 29 παρ. 3 της Σύμβασης το Δικαστήριο αποφάσισε να εκδώσει απόφαση ταυτόχρονα και για το αποδεκτό και για την ουσία της αίτησης.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

I. ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο αιτητής γεννήθηκε το 1944 και ζει στην Αθηαίνου.

A. Διαδικασία αναφορικά με την απόσυρση της πρότασης για την πλήρωση της θέσης Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας

5. Στις 8 Μαρτίου 1989 ο αιτητής αποτάθηκε για την κενή θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας. Στις 8 Ιουνίου 1989 η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας (από τούδε και στο εξής «η Επιτροπή») που είναι υπεύθυνη για την πρόσληψη λειτουργών στη δημόσια υπηρεσία, αποφάσισε να διορίσει τον αιτητή στη θέση. Όμως, πριν κοινοποιηθεί η απόφαση αναστάληκε και, μετά, στις 14 Αυγούστου 1990 ο αιτητής πληροφορήθηκε ότι η Επιτροπή είχε αποφασίσει να αποσύρει την πρόταση για πλήρωση της πιο πάνω θέσης.

1. Διαδικασία ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου (πρωτόδικη διοικητική δικαιοδοσία)- προσφυγή αρ. 795/90)

6. Ο αιτητής καταχώρησε προσφυγή (προσφυγή αρ. 795/90) για ακύρωση της απόφασης αυτής ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου (πρωτόδικη διοικητική δικαιοδοσία)

7. Στις 3 Δεκεμβρίου 1992 το Ανώτατο Δικαστήριο κήρυξε την πιο πάνω απόφαση άκυρη. Έκρινε ότι η απόφαση για απόσυρση της πρότασης για την πλήρωση της θέσης υπήρξε *ultra vires* γιατί σαφής σκοπός της ήταν να εμποδιστεί ο διορισμός του αιτητή στη εν λόγω θέση.

2, Διαδικασία ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου (αναθεωρητική διοικητική δικαιοδοσία)- έφεση αρ. 1720

8. Η Κυβέρνηση καταχώρησε έφεση (αρ. 1720) ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου (αναθεωρητική διοικητική δικαιοδοσία)

9. Εν τω μεταξύ η Επιτροπή με απόφαση ημερομηνίας 8 Μαρτίου 1993 σημείωσε ότι αν η έφεση ήταν ανεπιτυχής η διαδικασία για πλήρωση της θέσης Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας θα έπρεπε να επανεξεταστεί και οποιαδήποτε ενδεχόμενη απόφαση της Επιτροπής ότι ο αιτητής κατείχε τα προσόντα θα ήταν δεσμευτική και για τη διαδικασία αναφορικά με τη θέση Λειτουργού Πολεοδομίας.

10. Στις 5 Οκτωβρίου 1994 η έφεση απορρίφθηκε. Το Ανώτατο Δικαστήριο υιοθέτησε την απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου.

2. Επακολουθήσαντα γεγονότα

11. Η σύνθεση της Επιτροπής άλλαξε και τα μέλη της νέας Επιτροπής ζήτησαν από τη Νομική Υπηρεσία της Δημοκρατίας συμβουλή αναφορικά με τη διαδικασία που έπρεπε να ακολουθηθεί υπό το φως της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου της 5 Οκτωβρίου 1994.

12. Ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας έδωσε στη Επιτροπή συμβουλευτική γνώματευση με δυο επιστολές ημερομηνίας 22 Δεκεμβρίου 1995 και 4 Ιανουαρίου 1996.

13. Στις 5 Ιανουαρίου 1996 η Επιτροπή, κρίνοντας ότι δεσμευόταν από την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου της 5 Οκτωβρίου 1994 και την συμβουλευτική γνώματευση του Γενικού Εισαγγελέα, διόρισε τον αιτητή στη θέση Πρώτου

Λειτουργού Πολεοδομίας αναδρομικά από την 1 Ιουλίου 1990. Και αυτό έγινε παρά το γεγονός ότι στην απόφαση του σημείωσε ότι διαφωνούσε με την προηγούμενη Επιτροπή ότι ο αιτητής κατείχε τα αναγκαία προσόντα για τη θέση. Στη σχετική επιστολή ημερομηνίας 9 Ιανουαρίου 1996 ο αιτητής πληροφορήθηκε ότι θα αποζημιωνόταν για την περίοδο από 1 Ιουλίου 1990 μέχρι την ημερομηνία που ανέλαβε τα νέα του καθήκοντα για τη διαφορά μεταξύ των μισθών. Κατόπιν επιτυχούς προσφυγής ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ως ημερομηνία έναρξης του νέου διορισμού του ορίστηκε η 1 Ιουλίου 1989. Ο αιτητής ισχυρίστηκε ότι μόνο το ένα τρίτο των μισθών που του οφείλονταν πληρώθηκαν σ' αυτόν..

14. Στις 16 Φεβρουαρίου 1996 ο διορισμός του αιτητή δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας.

B. Διαδικασία αναφορικά με το διορισμό του αιτητή στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας

I. Διαδικασία ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου (πρωτόδικη διοικητική δικαιοδοσία)-προσφυγή αρ. 348/96, 349/96 και 365/96

15. Το 1996 ο Παγκύπριος Σύνδεσμος Πολεοδομίας και Οικήσεως και δυο άλλοι υποψήφιοι για τη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας καταχώρησαν τρεις προσφυγές (αρ. 348/96, 349/96 και 365/96) ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου (πρωτόδικη διοικητική δικαιοδοσία) εναντίον της Κυβέρνησης, μέσω της Επιτροπής, για την ακύρωση του διορισμού του αιτητή. Οι προσφυγές καταχωρήθηκαν στις 25 Απριλίου, 30 Απριλίου 1996 και 20 Νοεμβρίου 1996, αντίστοιχα. Ο αιτητής έλαβε μέρος στη διαδικασία ως ενδιαφερόμενο μέρος.

16. Η Κυβέρνηση καταχώρησε την αντίθεση της στις 23 Οκτωβρίου 1996 και ο αιτητής στις 20 Νοεμβρίου 1996

17. Στις 16 Δεκεμβρίου 1996 το Ανώτατο Δικαστήριο συνένωσε όλες τις πιο πάνω προσφυγές. Περαιτέρω, την ημερομηνία αυτή, το Ανώτατο Δικαστήριο διάταξε την αποκατάσταση της προσφυγής 348/96 που είχε απορρίψει ενωρίτερα. Μετά ορίστηκε η διαδικασία για οδηγίες για την 25 Φεβρουαρίου 1997.

18. Οι αιτητές στις προσφυγές καταχώρησαν τις γραπτές τους αγορεύσεις στις 25 Φεβρουαρίου 1997, η Κυβέρνηση στις 29 Μάιου 1997, και ο αιτητής στις 7 Ιουλίου 1997. Οι αιτητές στις προσφυγές τους καταχώρησαν την απάντηση τους στις 6 Οκτωβρίου 1997.

19. Στις 15 Δεκεμβρίου 1997 ο αιτητής ήγειρε προκαταρκτική ένσταση ότι οι προσφυγές δεν είχαν καταχωρηθεί εντός του καθορισμένου χρονικού πλαισίου. Το δικαστήριο όρισε την εξέταση της ένστασης για την 4 Φεβρουαρίου 1998. Η ακρόαση έλαβε χώρα την εν λόγω ημερομηνία και στις 24 Φεβρουαρίου 1998 το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την ένσταση του με ενδιάμεση απόφαση.

20. Στις 6 Μαρτίου 1998 ο αιτητής καταχώρησε έφεση προσβάλλοντας την ενδιάμεση αυτή απόφαση (έφεση αρ. 2594). Τη δικαστική έδρα αποτέλεσαν πέντε δικαστές, δηλαδή, ο Πρόεδρος Νικήτας και οι Δικαστές Κωνσταντινίδης, Νικολαΐδης, Καλλής και Γαβριηλίδης. Ο αιτητής υπέβαλε ότι ο τελευταίος δικαστής υπήρξε

συνάδελφος του στη Νομική Υπηρεσία της Δημοκρατίας και ότι οι σχέσεις τους ήταν ψυχρές για λόγους άγνωστους στον αιτητή.

21. Στις 13 Απριλίου 1998 στην ακρόαση της κύριας προσφυγής, ο αντιπρόσωπος του αιτητή κάλεσε το Ανώτατο Δικαστήριο να αναβάλει τη πρωτόδικη διαδικασία νέχρι την έκβαση της έφεσης αναφορικά με την ενδιάμεση απόφαση για να αποφυθεί η σύγκρουση. Το δικαστήριο θεώρησε ότι θα ήταν ορθότερο να ορίσει την κύρια προσφυγή ενάντια στη ενδιάμεση απόφαση για εκδίκαση μετά που θα λαμβάνονταν απόφαση φιατην έφεση ενάντια στην ενδιάμεση απόφαση. Ως εκ τούτου ζήτησε να τεθούν οι προσφυγές ενώπιον του δικαστηρίου με σκοπό τον καθορισμό ακρόασης μετά τη λήψη απόφασης για την έφεση.

22. Στις 22 Δεκεμβρίου 1999 το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριξε την προσφυγή. Στην απόφαση το Ανώτατο Δικαστήριο ασχολήθηκε μόνο με το θέμα κατά πόσο υφίσταται δικαίωμα έφεσης ενάντια σε ενδιάμεση απόφαση. Εν προκειμένω, σημείωσε ότι σύμφωνα με την καθιερωμένη νομολογία υφίσταται τέτοιο δικαίωμα μόνο σε σχέση με ενδιάμεσες αποφάσεις που είναι καθοριστικές των δικαιωμάτων ή υποχρεώσεων των διαδίκων. Διαφορετικά, ενδιάμεσες αποφάσεις που δεν ήταν καθοριστικές των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των διαδίκων εφόσον θα μπορούσαν να επηρεάσουν το αποτέλεσμα θα μπορούσαν να αναθεωρηθούν στα πλαίσια μιας έφεσης ενάντια στην πρώτη πρωτόδικη απόφαση. Μετά διαπίστωσε ότι η ενδιάμεση απόφαση που προσέβαλε ο αιτητής εμπίπτει στη δεύτερη κατηγορία και απέρριψε τα επιχειρήματα που προέβαλε ο αιτητής περί του αντιθέτου. Η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου περιορίστηκε στο θέμα αυτό

23. Στις 28 Φεβρουαρίου 2000 το Ανώτατο Δικαστήριο (πρωτόδικο) όρισε τις προσφυγές για οδηγίες για την 23 Μαρτίου 2000.

24. στις 29 Μάιου 2000 οι αιτητές στις προσφυγές καταχώρησαν την απάντηση τους και η υπόθεση ορίστηκε για τη 13 Οκτωβρίου 2000 για τυχόν προφορικές, προσφωνήσεις. Τη δεύτερη αυτή ημερομηνία κατατέθηκαν οι σχετικοί διοικητικοί φάκελοι ενώπιον του δικαστηρίου και η ακρόαση των προφορικών προσφωνήσεων αναβλήθηκε μέχρι τις 23 Οκτωβρίου 2000 εν όψει του γεγονότος ότι ο δικηγόρος των αιτητών στην προσφυγή είχε τραυματιστεί.

25. στις 23 Οκτωβρίου 2000 το Ανώτατο Δικαστήριο άκουσε τις προφορικές προσφωνήσεις των μερών και απιφύλαξε την απόφαση του.

26. Στις 31 Ιανουαρίου 2001 το Ανώτατο Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής να διορίσει τον αιτητή. Γιατίστωσεότι η Επιτροπή με τη νέα της σύνθεση είχε εσφαλμένα θεωρήσει ότι δεσμευόταν απνα ακολουθήσει την συμβουλευτική γνωμάτευση του Γενικού Εισαγγελέα (βλέπε παραγράφος 13 και 14 ανωτέρω) και είχε παρερμηνεύσει το της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου της 5 Οκτωβρίου 1994 (βλέπε παράγραφο 11 ανωτέρω) και τις νομικές της επιπτώσεις. Ιδιαίτερα, ήταν σαφές ότι η Επιτροπή είχε ενεγήσει αντίθετα με την απόφαση της αναφορικά με τα προσόντα του αιτητή γιατί είχε θεωρήσει ότι δεσμευόταν να διορίσει τον αιτητή. Η Επιτροπή, όμως, δεν ήταν υποχρεωμένη να ακολουθήσει την απόφαση της προηγούμενης Επιτροπής που είχε παραμείνει μια εσωτερική απόφαση και δεν προερχόταν μια τέτοια υποχρέωση από την απόφαση του Ανωτάτου

Δικαστηρίου. Εναπόκειται στην νεοδιορισθείσα Επιτροπή να διεξαγάγει μια νέα έρευνα αναφορικά με τα προσόντα του αιτητή με σκοπό να αποφασίσει κατά πόσον ο αιτητής κατείχε τα προσόντα για τη σχετική θέση.

27. Ο αιτητής υπέβαλε ότι πληροφορήθηκε ότι έχασε τη θέση του και ότι αντι αυτού του προσφέρθηκε συμβόλαιο για προσωρινή απασχόληση

2. Διαδικασία ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου (αναθεωρητική διοικητική δικαιοδοσία)- εφέσεις αρ. 3190 και 3194

28. Στις 13 Φεβρουαρίου 2001 ο αιτητής και η Κυπριακή Κυβέρνηση καταχώρισαν εφέσεις (αρ. 3190 και 3194) κατά της πιο πάνω απόφασης ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου (αναθεωρητική διοικητική δικαιοδοσία).

29. Στην έφεση του ο αιτητής προσέβαλε την πρωτόδικη απόφαση και την ενδιάμεση απόφαση της 24 Φεβρουαρίου 1998 με την οποία απορρίφθηκε η προκαταρκτική του ένσταση.

30. Στις 5 Απριλίου 2001 οι εφέσεις ορίστηκαν για προδικαστικές οδηγίες για τις 11 Ιουνίου 2001 ενώπιον των Δικαστών Πική, Αρτεμίδα, Νικολαΐδη, Ηλιάδη και Γαβριηλίδη

31. Τα μέρη καταχώρισαν τα κύρια σημεία των γραπτών τους αγορεύσεων η εφεσείουσα Κυβέρνηση στις 6 Ιουλίου και ο αιτητής στις 24 Ιουλίου 2001 και οι καθ' ων η αίτηση στις 3 Αυγούστου 2001.

32. Οι εφέσεις ακολούθως ορίστηκαν για ακρόαση στις 2 Νοεμβρίου 2001 ενώπιον των δικαστών Πική, Αρτεμίδα, Νικολάου, Καλλή και Κρονίδα. Σύμφωνα με τον αιτητή, την ημερομηνία εκείνη ο Δικαστής Καλλής αποσύρθηκε από τη Δικαστική Έδρα. Ισχυρίστηκε ότι δεν δόθηκαν εξηγήσεις σχετικά με αυτό. Ως αποτέλεσμα η ακρόαση της υπόθεσης αναβλήθηκε.

32. Στις 10 Δεκεμβρίου 2001 οι εφέσεις ορίστηκαν για ακρόαση για τη 1 Φεβρουαρίου 2002 ενώπιον των Δικαστών Αρτεμίδα, Κωνσταντινίδα, Ηλιάδη, Γαβριηλίδη και Χατζηχαμπί. Ο αιτητής υπέβαλε ότι λίγο πριν από την υποβολή των δικογράφων είχε ζητήσει προφορικά τον αποκλεισμό των Δικαστών Κωνσταντινίδα και Γαβριηλίδη από τη Δικαστική Έδρα εφόσον υπήρξαν μέλη του Ανωτάτου Δικαστηρίου που είχε εκδώσει την απόφαση της 22 Δεκεμβρίου 1999 στην ενδιάμεση έφεση αρ. 2594 ενώ ο δικηγόρος των άλλων μερών είχε ζητήσει τον αποκλεισμό του Δικαστή Χατζηχαμπί. Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε τις ενστάσεις αυτές.

34. Στις 12 Μαρτίου 2002 το Ανώτατο Δικαστήριο εξέδωσε την απόφαση του με την οποία απέρριψε τις εφέσεις κατά πλειοψηφία (Δικαστές Αρτεμίδης, Κωνσταντινίδης, Ηλιάδης και Γαβριηλίδης). Ο Δικαστής Γαβριηλίδης ανάγνωση την απόφαση. Το Ανώτατο Δικαστήριο επικύρωσε την ενδιάμεση απόφαση της 24 Φεβρουαρίου 1998 (βλέπε παράγραφο 20 ανωτέρω) ότι οι προσφυγές είχαν καταχωρηθεί εντός του αναγκαίου χρονικού πλαισίου. Περαιτέρω, επικύρωσε τα ευρήματα του πρωτόδικου δικαστηρίου, διαπιστώνοντας εν προκειμένω διαπιστώνοντας ότι η νεοσυσταθείσα Επιτροπή δεν δεσμευόταν από τα συμπεράσματα ή τις αποφάσεις της προηγούμενης

Επιτροπής αναφορικά με τα προσόντα του αιτητή. Τέλος σημείωσε ότι δεν εναπόκειται στο δικαστήριο να αποφασίσει κατά πόσον ο αιτητής κατείχε τα απαιτούμενα προσόντα αλλά στην Επιτροπή.

35. Κατόπιν της πιο πάνω απόφασης που ακύρωνε την απόφαση της Επιτροπής για διορισμό του αιτητή στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας, η Επιτροπή τροχοδρόμησε μια νέα διαδικασία για την πλήρωση της θέσης και αποφάσισε ότι ο αιτητής δεν κατείχε τα απαιτούμενα προσόντα και ως εκ τούτου τον απέκλεισε από τη διεκδίκηση της θέσης.

36. Ο αιτητής υπέβαλε ότι είχε πληροφορηθεί ότι η σύζυγος ενός των αδελφών του είχε στείλει επιστολή ημερομηνίας 25 Ιανουαρίου 1996 στο Δικαστή Γαβριηλίδη με την οποία απαιτούσε την πληρωμή ενοικίων σχετικά με διαμέρισμα στη Λευκωσία για το οποίο ο δικαστής είχε τα κλειδιά και τα χρησιμοποιούσε προσωπικά μετά τη αποχώρηση του ενοικιαστή. Ο δικαστής ποτέ δεν απάντησε στην επιστολή και σταμάτησε να χρησιμοποιεί το διαμέρισμα. Ο αιτητής επίσης ανέφερε ότι ο δικαστής είχε κάποια προσωπικά συμφέροντα στο Τμήμα Πολεοδομίας και έτσι δεν ήθελε να κατέχει ο αιτητής μια τέτοια θέση κλειδί. Ισχυρίστηκε ότι σε μια άλλη απόφαση που υιοθετήθηκε από την ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου ο Δικαστής Γαβριηλίδης δεν είχε μετάσχει για το λόγο ότι υπήρξε πρώην συνάδελφος του ενάγοντα.

Γ. Διαδικασία αναφορικά με τη θέση Διευθυντή Πολεοδομίας

37. Στις 11 Σεπτεμβρίου 1992 δημοσιεύθηκε η θέση του Διευθυντή Πολεοδομίας και ο αιτητής υπέβαλε αίτηση. Τα απαιτούμενα προσόντα ήταν τα ίδια με εκείνα του Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας.

38. Στις 21 Απριλίου 1993 η Επιτροπή, της οποίας η σύνθεση είχε εν τω μεταξύ αλλάξει, (βλέπε παράγραφο 11 ανωτέρω), αποφάσισε να αποκλείσει τον αιτητή ως μη κατέχοντα τα προσόντα. Με απόφαση ημερομηνίας 14 Ιουλίου 1993 η Επιτροπή διόρισε ένα άλλο υποψήφιο στη θέση

1. Διαδικασία ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου (πρωτόδικη διοικητική διαδικασία)-προσφυγή αρ. 816/93

39. Ο αιτητής καταχώρισε προσφυγή (αρ. 816/93) σε μη καθορισμένη ημερομηνία το 1993 ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου εναντίον του διορισμού αυτού.

40. Στις 14 Μαρτίου 2000 το Ανώτατο Δικαστήριο κήρυξε την απόφαση για διορισμό του καθ' ου η αίτηση άκυρη. Το δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να θεωρήσει τον αιτητή ως κατέχοντα τα προσόντα για τη θέση Διευθυντή εν όψει της απόφασης της της 8 Μαρτίου 1993 (βλέπε παράγραφο 9 ανωτέρω). Με την απόφαση να διορίσει τον αιτητή στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας, η Επιτροπή είχε ανατρέψει την απόφαση της ότι 'ότι δεν αυτός δεν κατείχε τα προσόντα και αποφάσισε ταυτόχρονα ότι είχε τα προσόντα και για τη θέση Διευθυντή.

2. Διαδικασία ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου (αναθεωρητική διοικητική δικαιοδοσία) – έφεση αρ. 3033

41. Ο καθ' ου η αίτηση μετά καταχώρησε έφεση (αρ. 3033) ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου.
42. Στις 2 Οκτωβρίου 2002 το Ανώτατο Δικαστήριο εξέδωσε την απόφαση του με την οποία απέρριπτε την έφεση. Το δικαστήριο σημείωσε ότι διαφώνησε με την έννοια που έδωσε η πλειοψηφία του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην απόφαση του της 5 Οκτωβρίου 1994 (βλέπε παράγραφο 10 ανωτέρω). Υποστηρίζοντας τα ευρήματα του πρωτόδικου δικαστηρίου, έκρινε ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να θεωρήσει τον αιτητή ως κατέχοντα τα προσόντα για τη θέση του Διευθυντή. Ιδιαίτερα, το Ανώτατο Δικαστήριο παρατήρησε ότι σεβόταν την αντίθετη άποψη της ολομέλειας του δικαστηρίου στη απόφαση του της 12 Μαρτίου αναφορικά με τη σημασία της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην απόφαση του της 5 Οκτωβρίου 1994. Ιδιαίτερα σημείωσαν τα ακόλουθα:

«Δεν αμφισβητούμε την εξουσία που αναγνωρίζεται από τη νομολογία στο διορίζον σώμα να διεξάγει εκ νέου έρευνα όταν διαπιστωθεί λόγος. Η εξουσία αυτή, όμως, εμπίπτει στο πλαίσιο της αρχής της καλής πίστης και δεν είναι απεριόριστη. Εξαρτάται από τα περιστατικά. Η διαφωνία μας με την απόφαση ... επικεντρώνεται στην εξέταση και εκτίμηση των περιστατικών που αποτελούν τη βάση της ερμηνείας της προηγούμενης απόφασης της ολομέλειας του Δικαστηρίου. ... και όχι σε μια γενικότερη αρχή νομολογίας».

Το Ανώτατο Δικαστήριο παρατήρησε ότι η απόφαση της ολομέλειας του δικαστηρίου της 12 Μαρτίου 2002 που εκδόθηκε στη έφεση αρ. 3190 αναφορικά με τη διαδικασία για τη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας δεν το δέσμευε όσον αφορά την απόφαση του σε σχέση με τη διαδικασία για τη θέση Διευθυντή Πολεοδομίας εφόσον είχε εξετάσει το συσχετισμό της με την προηγούμενη απόφαση αναφορικά με προηγούμενη περίοδο με βάση την αντίληψη που σχημάτισε για την απόφαση της ολομέλειας του δικαστηρίου της 5 Οκτωβρίου 1994. Η διαφορά στο αποτέλεσμα άγκαι ανεπιθύμητη ήταν ουχ ήττον αναπόφευκτη.

ΣΥΝΑΦΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

44. Το Άρθρο 30 (2) του Κυπριακού Συντάγματος προνοεί ως ακολούθως, στο βαθμό που είναι συναφές:

«Στον καθορισμό των αστικών του δικαιωμάτων και υποχρεώσεων ...κάθε πρόσωπο δικαιούται σε ακρόαση εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος, από ένα ανεξάρτητο, αμερόληπτο και αρμόδιο δικαστήριο...»

45. Στην υπόθεση Α. Κωνσταντινίδης και Εκδοτική Εταιρία Αλήθεια εναντίον Τ. Παπαδόπουλου (απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου της 22 Ιουνίου 1999, πολιτική έφεση αρ. 9903) οι εφεσεϊόντες ισχυρίστηκαν ότι το πρωτόδικο δικαστήριο θα έπρεπε να είχε απορρίψει την αγωγή γιατί σημειώθηκε παραβίαση του όρου για «εύλογο χρονικό διάστημα» όπως κατοχυρώνεται από το Άρθρο 30(2) του Συντάγματος. Το Ανώτατο Δικαστήριο, αφού εξέτασε τα πρακτικά των διαδικασιών εύρε ότι το παράπονο των εφεσεϊόντων στο θέμα αυτό ήταν άδικο και ανυπόστατο. Το δικαστήριο κατάληξε στο συμπέρασμα ότι η καθυστέρηση στην εκδίκαση της υπόθεσης οφειλόταν πρωταρχικά στις αιτήσεις των εφεσεϊόντων για αναβολή της υπόθεσης. Περαιτέρω, οι Θεσμοί Πολιτικής Δικονομίας περιείχαν λεπτομερείς διατάξεις στις οποίες μπορούσε ένας ή μια διάδικος να βασιστεί αν ήθελε επίσπευση των διαδικασιών. Τέλος, το δικαστήριο σημείωσε τα ακόλουθα

«Η έκταση της εφαρμογής και οι συνέπειες της παραβίασης, σε συγκεκριμένη υπόθεση, των διατάξεων του Άρθρου 30 (2) του Συντάγματος εξετάστηκαν σε αριθμό αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου, στις οποίες αναφέρθηκαν οι συνήγοροι. Στην περίπτωση Βίκτωρος εναντίον Χριστοδούλου (1992) 1 Α.Α. Δ. το Ανώτατο Δικαστήριο απόρριψε την πρωτόδικη απόφαση γιατί είχε εκδοθεί 5 χρόνια και 3 μήνες μετά τη συμπλήρωση της ακρόασης, χωρίς καμιά δικαιολογία από το δικαστήριο που εκδίκασε την υπόθεση. Για το λόγο αυτό το Εφετείο επίσης έκρινε ότι η καθυστέρηση ήταν επιβλαβής για τα δικαιώματα των μερών και συνεπώς υπήρξε παραβίαση των διατάξεων του Άρθρου 30 (2) του Συντάγματος. Βέβαια, στην υπόθεση που εξετάζουμε τίποτε κάτι τέτοιο δεν έχει συμβεί. Σε πρόσφατη απόφαση του Εφετείου στην πολιτική έφεση αρ. 9520 Νίκος Σιακόλας και Ομοσπονδιακή Τράπεζα του Λιβάνου (S.A.L) της 7.7.98. γίνεται εκτενής αναφορά στην πιο πρόσφατη νομολογία, με ειδική αναφορά στην υπόθεση Η Αστυνομία εναντίον Άκη Φάντη και άλλων (1994) 2, ΣΣΔ, 160 και η Δημοκρατία εναντίον Άλαν Φορντ και άλλου (αρ. 2) (1995) 2 ΑΑΔ. 232.

Ο συνήγορος του εφεσειόντα ισχυρίστηκε ότι ως αποτέλεσμα της καθυστέρησης που παρατηρήθηκε στη ακρόαση της υπόθεσης οι πελάτες του υπέστησαν βλάβη γιατί εν τω μεταξύ, στις 19.11.93, δημοσιεύθηκε η απόφαση του Εφετείου στην υπόθεση Ηνωμένοι Δημοσιογράφοι ΔΙΑΣ Λτδ και άλλοι εναντίον Σταύρου Ναθαναήλ (1993) ! Α.Α.Δ 893, στην οποία οι αποζημιώσεις που επιδικάστηκαν σε υποθέσεις δυσφήμισης αυξήθηκαν. Ανεξάρτητα από το ότι έχουμε ήδη αναφέρει, η πιο πάνω εισήγηση του συνηγού των εφεσειόντων είναι νομικά εσφαλμένη. Το δικαίωμα του απαιτητή για αποζημίωση που προκύπτει από αστικό αδίκημα δημιουργείται κατά τη διάπραξη του αδικήματος. Ο υπολογισμός των αποζημιώσεων γίνεται, σύμφωνα με την καθιερωθείσα νομολογία, την ημέρα της δίκης, όταν λαμβάνονται υπόψη όλοι οι παράγοντες που έχουν επισυμβεί και επηρεάζουν τον υπολογισμό της αποζημίωσης η οποία, οποιαδήποτε και αν είναι, πηγαίνει πίσω στο χρόνο που προέκυψε το δικαίωμα. Θεωρητικά, η αποζημίωση μπορεί επίσης να μειωθεί σύμφωνα με τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου».

46. Στην υπόθεση Α. Σοφοκλέους εναντίον Κ. Ταβελούδη και Α. Ταβελούδη (πολιτική έφεση) αρ. 11266) ο εφεσειώντων πριν αρχίσει η ακρόαση της έφεσης, καταχώρησε ενδιάμεση αίτηση εναντίον μιας άλλης ενδιάμεσης αίτησης ζητώντας τον αποκλεισμό ενός των δικαστών που κάθονταν στη δικαστική έδρα. Ο εφεσειώντων ισχυρίστηκε ότι ο εν λόγω δικαστής είχε μετάσχει σε μια άλλη έφεση εναντίον μιας άλλης ενδιάμεσης απόφασης στα πλαίσια της ίδιας προσφυγής. Το Ανώτατο Δικαστήριο με ενδιάμεση απόφαση στις 27 Ιουνίου 2003 βρήκε ότι η αίτηση ήταν ανυπόστατη και ότι η συμμετοχή απλώς του εν λόγω δικαστή σε προηγούμενη διαδικασία έφεσης σε δικαστική έδρα με διαφορετική σύνθεση δεν τον εξαιρούσε από την παρούσα διαδικασία. Τα εν λόγω θέματα ήταν εντελώς διαφορετικά και αφορούσαν ενδιάμεσες διαδικασίες. Η ουσία της προσφυγής που θα ήταν το επίδικο ζήτημα της ακρόασης δεν είχε ακόμα εξεταστεί. Το Ανώτατο Δικαστήριο, ως εκ τούτου, απέρριψε την ένσταση του εφεσειόντα.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ι ΚΑΤ' ΙΣΧΥΡΙΣΜΟ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

47. Ο αιτητής παραπονέθηκε ότι η διάρκεια της διαδικασίας υπήρξε ασύμβατη με τον όρο για «εύλογο χρονικό διάστημα» που προβλέπεται στο Άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης, που έχει ως ακολούθως, στο βαθμό που είναι συναφές

«Στο καθορισμό των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του ο καθένας δικαιούται σε μια δίκαιη ακρόαση εντός εύλογου χρονικού διαστήματος από ένα ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο που εγκαθιδρύεται δια νόμου».

48. Από την έποψη αυτή, ο αιτητής ισχυρίστηκε ότι οι διαδικασίες είχαν βασικά συνδεθεί και ότι για τους σκοπούς της εξέτασης του εύλογου της διάρκειας θα πρέπει να ληφθούν μαζί.

Α. Αποδεκτόν

49. Ευθύς εξ αρχής το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι διαδικασίες στις οποίες εμπλεκόταν ο αιτητής αφορούσαν διαφορετικές προσφυγές εναντίον διαφορετικών διοικητικών πράξεων και εξετάστηκαν χωριστά από το Ανώτατο Δικαστήριο. Συνεπώς, δεν μπορεί να δεχτεί το επιχείρημα του αιτητή από της πλευράς αυτής και θα προχωρήσει να εξετάσει κάθε διαδικασία χωριστά

1. Διαδικασία αναφορικά με την απόσυρση της πρότασης για την πλήρωση της θέσης Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας από την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας

50. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η διαδικασία αυτή τέλειωσε στις 5 Οκτωβρίου 1994 όταν εκδόθηκε η απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου (βλέπε παράγραφο 10 ανωτέρω)

51. Συνεπάγεται ότι το μέρος αυτό της αίτησης δεν είναι αποδεχτό για μη συμμόρφωση με τον θεσμό για έξι μήνες στο Άρθρο 35 παρ. 1 της Σύμβασης και ότι θα πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρ. 4 .

2. Διαδικασία αναφορικά με το διορισμό του αιτητή στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας και διαδικασία αναφορικά με τη θέση Διευθυντή Πολεοδομίας

(α) Εφαρμοσιμότητα του Άρθρου 6

52. Αναφερόμενη στη νομολογία του Δικαστηρίου (Pelegrin v. France [GC], no. 28541/95, ΕΔΑΔ 1999- III) η Κυβέρνηση υπέβαλε ότι το Άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης δεν ήταν εφαρμόσιμο στη εν λόγω διαδικασία. Τόνισε εμφαντικά ότι οι θέσεις για τις οποίες ο αιτητής ήταν υποψήφιος ήταν ψηλά στην ιεραρχία της δημόσιας υπηρεσίας και συνεπώς καθήκοντα και ευθύνες που σήμαιναν άμεση και έμμεση συμμετοχή στην άσκηση εξουσιών που παρέχει η δημόσια νομοθεσία αναφορικά με τη διαμόρφωση κρατικών πολιτικών και την διασφάλιση των γενικών συμφερόντων του κράτους.

53. Ο αιτητής αμφισβήτησε τους ισχυρισμούς της Κυβέρνησης εν προκειμένω. Υπέβαλε ότι οι εν λόγω θέσεις δεν εμπίπτουν στα πλαίσια της υπόθεσης Pelegrin (που αναφέρεται ανωτέρω). “Ως εκ τούτου υπεστήριξε ότι το Άρθρο 6 παρ. 1 ήταν εφαρμόσιμο.

54. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στην πρόσφατη απόφαση του στην υπόθεση Vilho Wskelinen and Others v. Finland ([GC] αρ. 63235/00, 19 Απριλίου 2007) διαπίστωσε ότι το λειτουργικό κριτήριο, που υιοθετήθηκε στην απόφαση Pelegrin (που αναφέρεται ανωτέρω) δεν απλοποίησε την ανάλυση του εφαρμόσιμου του Άρθρου 6 στη διαδικασία της οποίας ένας δημόσιος υπάλληλος ήταν μέρος ή προσέδωσε μεγαλύτερο βαθμό βεβαιότητας στον τομέα αυτό όπως υπήρχε πρόθεση. (παρ. 55) Για τους λόγους αυτούς το Δικαστήριο αποφάσισε να αναπτύξει περαιτέρω το λειτουργικό κριτήριο που παρατίθεται στην υπόθεση Pelegrin και υιοθέτησε την ακόλουθη προσέγγιση:

«62. Συνοψίζοντας, για να μπορεί το καθ'ού η αίτηση κράτος να βασιστεί ενώπιον του Δικαστηρίου στο καθεστώς του αιτητή ως δημόσιου υπαλλήλου για αποκλεισμό της προστασίας που ενσωματώνεται στο Άρθρο 6, θα πρέπει να πληρούνται δυο όροι. Πρώτον, το Κράτος στην εθνική του νομοθεσία θα πρέπει να έχει σαφώς αποκλείσει πρόσβαση σε δικαστήριο για τη εν λόγω θέση ή κατηγορία προσωπικού. Δεύτερον, ο αποκλεισμός πρέπει να δικαιολογείται για αντικειμενικούς λόγους προς το συμφέρον του Κράτους. Το γεγονός απλώς ότι ο αιτητής είναι σε ένα τομέα ή σε τμήμα που μετέχει στη άσκηση εξουσίας που παρέχεται από δημόσια νομοθεσία δεν είναι αφ' εαυτού καθοριστικής σημασίας. Για να είναι ο αποκλεισμός δικαιολογημένος δεν είναι αρκετό να αποδείξει το Κράτος ότι εν λόγω δημόσιος υπάλληλος μετέχει στην άσκηση δημόσιας εξουσίας ‘ότι υπάρχει, για να χρησιμοποιήσω τα λόγια του δικαστηρίου στην απόφαση στην υπόθεση Pelegrin, ‘ένας ειδικός δεσμός εμπιστοσύνης και νομιμοφροσύνης» ανάμεσα στο δημόσιο υπάλληλο και στο κράτος ως εργοδότη. Εναπόκειται επίσης στο Κράτος να δείξει ότι το αντικείμενο της διένεξης σχετίζεται με την άσκηση Κρατικής εξουσίας ή ότι έχει αμφισβητήσει τον ειδικό δεσμό. Έτσι, δεν μπορεί να υπάρξει, ως θέμα αρχής, δικαιολογία για τον

αποκλεισμό από τις εγγυήσεις του Άρθρου 6 συνήθων εργατικών διαφορών όπως εκείνες που σχετίζονται με μισθούς, επιδόματα ή παρόμοια ωφελήματα, με βάση την ειδική φύση ανάμεσα στο συγκεκριμένο δημόσιο υπάλληλο και στο εν λόγω Κράτος. Θα υπάρξει, στην πραγματικότητα, η υπόθεση ότι το Άρθρο 6 ισχύει. Θα εναπόκειται στην Κυβέρνηση να αποδείξει, πρώτον, ότι ένας δημόσιος υπάλληλος αιτητής δεν έχει δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο δυνάμει εθνικής νομοθεσίας, και, δεύτερο, ότι ο αποκλεισμός των δικαιωμάτων δυνάμει του Άρθρου 6 για το δημόσιο υπάλληλο είναι δικαιολογημένος (Vilho Eskelinen and Others v. Finland no. 63235/00, par.62, 19 April 2007)

55. Στρεφόμενο στα γεγονότα της παρούσας υπόθεσης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο αιτητής είχε πρόσβαση σε δικαστήριο δυνάμει εθνικής νομοθεσίας. Συνεπώς, με βάση την δοκιμή που αναπτύχθηκε στην υπόθεση Vilho and Others (που αναφέρεται ανωτέρω), παρ. 63) το Δικαστήριο βρίσκει ότι το Άρθρο 6 ισχύει στην παρούσα υπόθεση και απορρίπτει το αίτημα της Κυβέρνησης εν προκειμένω.

(β) Εξάντληση εσωτερικών θεραπειών

56. Η Κυβέρνηση υπέβαλε ότι ο αιτητής παρέλειψε να εξαντλήσει τις εσωτερικές θεραπείες όπως απαιτείται από το Άρθρο 35 παραγ. 1 της Σύμβασης και συνεπώς, 'ότι τα παράπονα του αιτητή κάτω από το κεφάλαιο αυτό θα πρέπει να κηρυχθούν απαράδεκτα. Ιδιαίτερα, ανέφερε ότι ο αιτητής δεν παραπονέθηκε για τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Ανώτατου Δικαστηρίου, και στην πρωτόδικη διαδικασία και μετά την έφεση. Σχετικά με το δεύτερο, τόνισε ότι ο αιτητής θα έπρεπε να είχε περιλάβει το θέμα παραβίασης του Άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης και του Άρθρου 30 (2) του Συντάγματος στους λόγους της έφεσης του και, ως εκ τούτου, να είχε δώσει ευκαιρία στο Ανώτατο Δικαστήριο να αντιμετωπίσει το παράπονο του εν προκειμένω. Το Ανώτατο Δικαστήριο δεν εξετάζει συνταγματικά θέματα *ex proprio motu*. Η Κυβέρνηση υπέδειξε ότι το Ανώτατο Δικαστήριο ως εφετείο έχει την εξουσία να παραμερίσει αποφάσεις, να διατάξει επανεκδίκαση ή να εκδώσει οποιαδήποτε απόφαση που θεωρεί κατάλληλη. Αυτό ισχύει είτε συνεδριάζει ως εφετείο σε διοικητική προσφυγή είτε σε πολιτική υπόθεση. Εν προκειμένω, η Κυβέρνηση βασίστηκε στην απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου στην υπόθεση A. Κωνσταντινίδη και Εκδοτική Εταιρία Αλήθεια εναντίον Τ. Παπαδοπούλου στην οποία το Ανώτατο Δικαστήριο δεόντως εξέτασε τα παράπονα του εφεσεύοντα για τη διάρκεια της διαδικασίας (βλέπε παράγραφο 45 ανωτέρω).

57. Ο Αιτητής αμφισβήτησε τους ισχυρισμούς της Κυβέρνησης και υπέβαλε ότι είχε εξαντλήσει τις διαθέσιμες εσωτερικές θεραπείες.

58. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την καθιερωμένη νομολογία, ο σκοπός του κανόνα για τις εσωτερικές θεραπείες που περιέχεται στο Άρθρο 35 παρ. 1 της Σύμβασης είναι να δοθεί στα Συμβαλλόμενα Κράτη η ευκαιρία να παρεμποδίσουν ή να διορθώσουν τις κατ' ισχυρισμό παραβιάσεις πριν υποβληθούν στο Δικαστήριο. Όμως, οι μόνες θεραπείες που θα πρέπει να εξαντληθούν είναι εκείνες που είναι αποτελεσματικές. Είναι επιτακτικό η Κυβέρνηση που ισχυρίζεται ότι δεν υπήρξε εξάντληση να ικανοποιήσει το Δικαστήριο ότι η θεραπεία ήταν μια αποτελεσματική θεραπεία, που είναι διαθέσιμη θεωρητικά και στην πράξη κατά τον συναφή χρόνο (βλέπε, ανάμεσα σε άλλα, Vernillo v. France, απόφαση της 20 Φεβρουαρίου 1991, Σειρά Α. αρ. 198.σελ. 11-12, παρ. 27 και Dalia v. France, απόφαση της 19 Φεβρουαρίου 1998, Reports of Judgments and Decisions 1998-I σελ. 87-88 παρ. 38). Απαξ και ικανοποιηθεί, το βάρος αυτό της απόδειξης, εναπόκειται στον αιτητή να αποδείξει ότι η θεραπεία που πρόσφερε η Κυβέρνηση

όντως εξαντλήθηκε, ή ήταν για κάποιο λόγο ανεπαρκής και αναποτελεσματική, ή ότι υπήρχαν ειδικές περιστάσεις που τον/την απάλλασαν από τον όρο αυτό (βλέπε *Dankevich v. Ukraine*, αρ. 40679 παρ. 107, 29 Απριλίου 2003)

59. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η εφαρμογή του παρόντος κανονισμού θα πρέπει να κάνει τη δέουσα παραχώρηση για το πλαίσιο. Ως εκ τούτου, έχει αναγνωρίσει ότι το Άρθρο 35 παρ. 1 θα πρέπει να εφαρμοστεί με κάποιο βαθμό ευελιξίας και χωρίς υπερβολικό φορμαλισμό (βλέπε την απόφαση στην υπόθεση *Akdivar and Others v. Turkey* της 16 Σεπτεμβρίου 1996, Εκθέσεις 1996-IV σελ. 1211 παρ. 69)

60. Τέλος, το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι το καθοριστικό θέμα στη αξιολόγηση της αποτελεσματικότητας μιας θεραπείας αναφορικά με διαδικαστική καθυστέρηση είναι κατά πόσο ή όχι υπάρχει δυνατότητα να δοθεί στον αιτητή άμεση και ταχεία επανόρθωση μάλλον παρά η έμμεση προστασία των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται δυνάμει του Άρθρου 6 (βλέπε *mutatis mutandis*, *Scordino v. Italy* (no. 1) [GC], no. 75529/01, 8 Ιουνίου 2006). Ιδιαίτερα μια θεραπεία θα είναι «αποτελεσματική» αν μπορεί να χρησιμοποιηθεί είτε για επίσπευση της διεξαγόμενης διαδικασίας είτε για να δοθεί στο διάδικο επαρκής επανόρθωση για καθυστερήσεις που έχουν ήδη λάβει χώρα (βλέπε *mutatis mutandis*, *Kudla v. Poland* [GC], no. 30210/96, παρ. 157-159, ΕΔΑΔ 2000-XI 57220/00, *Mifsud v. France* (dec), no 57220/00, παρ. 17 ECHR 2002-VIII και *Surmeli* που αναφέρεται ανωτέρω, παρ. 99)

61. Στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η υπόθεση πάνω στην οποία βασίστηκε η Κυβέρνηση δείχνει ότι, τουλάχιστο κατόπιν έφεσης, ένα μέρος που μετέχει σε διαδικασία μπορεί να εγείρει παράπονο αναφορικά με τη διάρκεια της διαδικασίας και παραβίαση των δικαιωμάτων του από της πλευράς αυτής και ότι το Ανώτατο Δικαστήριο θα αποφασίσει επί του θέματος στην τελική του απόφαση. Όμως, πρώτα, είναι πρόδηλο ότι η θεραπεία αυτή δεν μπορεί να επισπεύσει τη υπόθεση του αιτητή. Δεύτερον, η υπόθεση δεν υποδηλοί κατά πόσο και αν ναι πώς ένας αιτητής θα μπορούσε στην πραγματικότητα να λάβει αντισταθμιστική ανακούφιση στα πλαίσια της έφεσης του. Ιδιαίτερα, στη υπόθεση που ανέφερε η Κυβέρνηση το Ανώτατο Δικαστήριο δεν διαπίστωσε παραβίαση του δικαιώματος αυτού και η απόφαση του δεν δείχνει σαφώς, στην περίπτωση διαπίστωσης παραβίασης, ότι η θεραπεία θα μπορούσε να δώσει στον αιτητή επαρκή επανόρθωση για καθυστερήσεις που είχαν ήδη σημειωθεί. Η Κυβέρνηση δεν ανέφερε οποιοδήποτε παράδειγμα από την εσωτερική πρακτική που να δείχνει ότι, με τη χρήση του εν λόγω μέσου, ήταν δυνατό ο αιτητής να λάβει τέτοια ανακούφιση (βλέπε την υπόθεση *Kudla* που αναφέρεται ανωτέρω, παρ. 159). Απλώς έκανε μια γενική αναφορά στις εξουσίες του Ανωτάτου Δικαστηρίου ως εφετείου.

62. Έχοντας υπόψη τα πιο πάνω, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η υπόθεση στην οποία αναφέρθηκε η Κυβέρνηση δεν είναι αρκετή για να δείξει την ύπαρξη οριστικής εσωτερικής νομολογίας που θα αποδεικνυε την αποτελεσματικότητα της θεραπείας.

63. Ως εκ τούτου το Δικαστήριο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ελλείπει πειστικών επιχειρημάτων από την Κυβέρνηση, το μέρος αυτό της αίτησης δεν μπορεί να απορριφθεί για το λόγο μη εξάντλησης εσωτερικών θεραπειών. Το Δικαστήριο έτσι απορρίπτει την ένσταση της Κυβέρνησης στο σημείο αυτό.

64. Τέλος, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το μέρος αυτό της αίτησης δεν είναι έκδηλα αβάσιμο εντός της εννοίας του Άρθρου 35 παρ. 3 της Σύμβασης. Περαιτέρω σημειώνει ότι δεν είναι απαράδεκτο για οποιουδήποτε άλλους λόγους. Ως εκ τούτου θα πρέπει να κηρυχθεί αποδεκτό

B. Ουσία

65. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι το λογικό της διάρκειας της διαδικασίας πρέπει να εκτιμηθεί υπό το φως των περιστατικών της υπόθεσης και με αναφορά στα ακόλουθα κριτήρια: την περιπλοκότητα της υπόθεσης, τη συμπεριφορά του αιτητή και των οικείων αρχών και τι διακυβευόταν για τον αιτητή στη διένεξη (βλέπε, ανάμεσα σε άλλες αυθεντίες, *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, par. 43 ECHR 2000-VII)

66. Το Δικαστήριο περαιτέρω υπενθυμίζει ότι το Άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης επιβάλλει στα Συμβαλλόμενα Κράτη το καθήκον να οργανώσουν το δικαστικό τους σύστημα με τέτοιο τρόπο ώστε τα δικαστήρια τους να ανταποκρίνονται σε κάθε μια από τις υποχρεώσεις τους, περιλαμβανομένης της υποχρέωσης να ακούουν υποθέσεις εντός εύλογου χρονικού διαστήματος (βλέπε *Pelissier and Sassi v. France* [GC] no. 25444/94 par. 74 ECHR 1999-II and *Frydlender*, par. 45 που αναφέρεται πιο πάνω)

1. Διαδικασία αναφορικά με το διορισμό του αιτητή στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας

67. ο Δικαστήριο σημειώνει ότι οι τρεις σχετικές προσφυγές [που μεταγενέστερα συνενώθηκαν σε μια στις 25 Απριλίου, στις 30 Απριλίου και στις 20 Νοεμβρίου 1996 ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου (πρωτόδικη διοικητική δικαιοδοσία)]. Ο αιτητής έλαβε μέρος στη διαδικασία ως ενδιαφερόμενο μέρος (βλέπε παράγραφο 15 ανωτέρω). Τα μέρη, όμως, δεν έχουν αναφέρει σε ποια ημερομηνία ο αιτητής μετέσχε στις διαδικασίες. Εν όψει τούτου, το Δικαστήριο, για πρακτικούς λόγους, θα θεωρήσει ότι η ημερομηνία της καταχώρησης της πρώτης προσφυγής ως το σημείο έναρξης για τον υπολογισμό της διάρκειας της διαδικασίας. Συνεπώς, η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 25 Απριλίου 1996 και έληξε στις 12 Μαρτίου 2002 με την απόρριψη από το Ανώτατο Δικαστήριο (αναθεωρητική διοικητική δικαιοδοσία) (βλέπε την παράγραφο 34 ανωτέρω) των εφέσεων (βλέπε την παράγραφο 34 ανωτέρω). Έτσι διάρκεσε πέντε χρόνια, δέκα μήνες και δεκαοκτώ ημέρες σε δυο επίπεδα δικαιοδοσίας.

68. Η Κυβέρνηση υπέβαλε ότι δεν είχε το πρακτικό της διαδικασίας του δικαστηρίου αλλά ισχυρίστηκε ότι η διάρκεια της διαδικασίας υπήρξε συμβατή με τον όρο για «εύλογο χρόνο» του Άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης. Εν προκειμένω σημείωσε ότι η διαδικασία αποτελείται από τρεις διοικητικές προσφυγές που συνενώθηκαν και ότι εντός της σχετικής περιόδου ελάμβαναν χώρα και ενδιάμεσες διαδικασίες τόσο πρωτόδικες όσο και κατόπιν έφεσης.

69. Ο αιτητής ισχυρίστηκε ότι η διάρκεια των διαδικασιών υπήρξε ασύμβατη με τον όρο περί «εύλογου χρόνου» που προβλέπεται στο Άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης.

70. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ενώ η συνολική διάρκεια των διαδικασιών δεν φαίνεται εκ πρώτης όψεως να είναι υπερβολική, υπήρξε υπερβολική καθυστέρηση στην πρωτόδικη διαδικασία. Η διαδικασία στο στάδιο αυτό διάρκεσε περίπου τέσσερα έτη και εννέα μήνες. Εντός αυτής της περιόδου το Ανώτατο Δικαστήριο ασχολήθηκε με μια ενδιάμεση αίτηση και με αίτηση κατόπιν έφεσης. Παρόλο που ενδιάμεση πρωτόδικη διαδικασία ήταν ταχεία (περίπου δυο μήνες) στο στάδιο της έφεσης διάρκεσε περίπου ένα χρόνο και εννέα μήνες. Η κυρίως προσφυγή αναβλήθηκε κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής (βλέπε παράγραφο 21 ανωτέρω). Ομολογουμένως, η ενδιάμεση διαδικασία και η χρήση ενδιάμεσων διαδικαστικών διαδικασιών έχουν ως αποτέλεσμα κάποια αποδεκτή καθυστέρηση στη διαδικασία. Όμως το Δικαστήριο δεν μπορεί να αγνοήσει την υπερβολική καθυστέρηση που σημειώθηκε κατά τη διάρκεια της εξέτασης της ενδιάμεσης έφεσης και που συνέβαλε σημαντικώς στην παράταση της κύριας διαδικασίας. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι δεν υπάρχει ένδειξη ότι το θέμα που ηγέρθη ήταν ιδιαίτερα περίπλοκο από νομικής πλευράς. Η Κυβέρνηση δεν παρέσχε οποιαδήποτε εξήγηση για την καθυστέρηση αυτή. Επιπλέον το Δικαστήριο δεν επισήμανε οποιεσδήποτε περιόδους αδράνειας ή αναβολών που έγιναν στις διαδικασίες για τις οποίες θα πρέπει να θεωρηθεί υπεύθυνος ο αιτητής.

71. Ούτως εχόντων των πραγμάτων, και λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία επί του θέματος, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια των διαδικασιών υπήρξε υπερβολική και δεν ικανοποιούσε τον όρο για «εύλογο χρόνο»

Συνεπώς υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 6 παρ. 1

2. Διαδικασία αναφορικά με τη θέση Διευθυντή Πολεοδομίας

72. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι τα μέρη δεν έχουν αναφέρει την ακριβή ημερομηνία κατά την οποία καταχωρήθηκε η αρχική προσφυγή από τον αιτητή ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου (πρωτόδικη διοικητική διαδικασία). Με βάση τη πληροφορία που ήταν διαθέσιμη στο Δικαστήριο ο αιτητής καταχώρησε τις προσφυγές μέσα στο 1993 και η διαδικασία έληξε στις 2 Οκτωβρίου 2002 με την απόρριψη από το Ανώτατο Δικαστήριο (αναθεωρητική διοικητική διαδικασία) της έφεσης (βλέπε την παρ'αγραφο 42 ανωτέρω). Ως εκ τούτου, η εκτίμηση του Δικαστηρίου για τη διάρκεια της περιόδου που θα πρέπει να ληφθεί υπόψη μπορεί να είναι μόνο κατά προσέγγιση. Με βάση την παρασχεθείσα πληροφορία η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη διάρκεσε περίπου εννέα χρόνια σε δυο επίπεδα δικαιοδοσίας.

73. Η Κυβέρνηση υπέβαλε ότι δεν είχε το πρακτικό του δικαστηρίου για τη διαδικασία και δεν έκανε οποιαδήποτε σχόλια αναφορικά με το παράπονο του αιτητή για τη διάρκεια της διαδικασίας αυτής.

74. Ο αιτητής υποστήριξε ότι οι καθυστερήσεις στη διαδικασία οφείλονταν στα εσωτερικά δικαστήρια και ότι η συνολική διάρκεια της διαδικασίας υπήρξε υπερβολική.

75. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η κύρια καθυστέρηση στη διαδικασία σημειώθηκε στο πρωτόδικο στάδιο, και η διαδικασία στο στάδιο αυτό διάρκεσε περίπου επτά χρόνια. Κατά τη γνώμη του Δικαστηρίου, ο χρόνος που χρειάστηκε το Ανώτατο Δικαστήριο για να εξετάσει την προσφυγή στο πρωτόδικο στάδιο φαίνεται να είναι ασυνήθιστα μεγάλο ιδιαίτερα αν ληφθεί υπόψη ότι η προσφυγή δεν φαίνεται να είναι

ιδιαίτερα περίπλοκη όσον αφορά τα γεγονότα ή τη νομική πτυχή. Σε σχέση με αυτό, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η Κυβέρνηση δεν έχει δώσει στο Δικαστήριο οποιεσδήποτε εξηγήσεις αναφορικά με την καθυστέρηση ή το πρακτικό του δικαστηρίου για τις διαδικασίες που θα βοηθούσαν το Δικαστήριο να επισημάνει τους λόγους για την καθυστέρηση αυτή.

76. Ούτως εχόντων των πραγμάτων, και λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία επί του θέματος, το Δικαστήριο κρίνει ότι στη παρούσα υπόθεση η διάρκεια της διαδικασίας υπήρξε υπερβολική και δεν ικανοποίησε τον όρο για «εύλογο χρονικό διάστημα».

II. ΚΑΤ' ΙΣΧΥΡΙΣΜΟ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΟΛΗΨΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

77. Ο αιτητής ήγειρε αριθμό παραπόνων δυνάμει του Άρθρου 6 παρ. 1 αναφορικά με την αμεροληψία της διαδικασίας. Ιδιαίτερα ο αιτητής παραπονέθηκε για τα ακόλουθα

(α) Ο αιτητής παραπονέθηκε για τον τρόπο με τον οποίο άλλαξε η σύνθεση του Δικαστηρίου στην έφεση (αρ. 3190 και 3194) χωρίς εξηγήσεις και που είχε ως αποτέλεσμα τη συμμετοχή των Δικαστών Κωνσταντινίδη και Γαβριηλίδη που ήσαν μέλη του δικαστηρίου που είχαν εκδώσει την απόφαση στις προκαταρκτικές ενστάσεις του αιτητή. (βλέπε τις παραγράφους 20 και 32-34 ανωτέρω). Σχετικά με αυτό παραπονέθηκε ότι ο δεύτερος δικαστής ιδιαίτερα δεν θα έπρεπε να ήταν στη έδρα που εξέτασε την υπόθεση του να εν όψει των περιστατικών (βλέπε παράγραφο 20 και 36 ανωτέρω). Όμως, το Ανώτερο Δικαστήριο απόρριψε το αίτημα του για αποκλεισμό των πιο πάνω δικαστών από την έδρα (βλέπε την παράγραφο 33 ανωτέρω).

(β) Ο αιτητής παραπονέθηκε ότι οι αποφάσεις που εκδόθηκαν στις εφέσεις αρ. 3190 και 3194 στις 12 Μαρτίου 2002 και στην έφεση αρ. 3033 στις 2 Οκτωβρίου 2002 ήταν αντιφατικές όσον αφορά τα προσόντα του για τις σχετικές θέσεις.

A. Παράπονα αναφορικά με την έλλειψη αμεροληψίας

78. Η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι ο αιτητής παρέλειψε να εξαντλήσει τις εσωτερικές θεραπείες όπως απαιτείται από το Άρθρο 35 παρ. 1 της Σύμβασης. Ιδιαίτερα ισχυρίστηκε ότι ο αιτητής παρέλειψε να καταχωρήσει αίτηση στη σχετική διαδικασία έφεσης που να ζητά τον αποκλεισμό των δικαστών αυτών, πράγμα που θα έδινε την ευκαιρία στο Δικαστήριο να εξετάσει και να αποφασίσει για το θέμα. Βασίστηκε στην υπόθεση Α. Σοφοκλέους v. Ταβελούδη και Α. Ταβελούδη εν προκειμένω. (βλέπε παράγραφο 46 ανωτέρω)

79. Όσον αφορά την ουσία των παραπόνων του αιτητή η Κυβέρνηση υπέβαλε ότι αυτά ήταν αβάσιμα. Πρώτον, σημείωσε ότι το θέμα που είχε αποφασίσει το δικαστήριο στην ενδιάμεση έφεση ήταν ένα προκαταρκτικό θέμα που δεν άγγιζε την ουσία της έφεσης. Ως εκ τούτου, κατά την άποψη της ο ισχυρισμός του αιτητή για έλλειψη αμεροληψίας των ενδιαφερόμενων δικαστών δεν ήταν αντικειμενικά δικαιολογημένος. Δεύτερον, όσον αφορά το Δικαστή Γαβριηλίδη, σημείωσε, ότι δεν προσκομίστηκε απόδειξη από τον αιτητή που να δείχνει προσωπική μεροληψία ή συμφέρον στην υπόθεση ή άλλως πως. Οι ισχυρισμοί του αιτητή ήταν ατεκμηρίωτοι

και σχετίζονταν με κατ' ισχυρισμό επίδειξη εχθρότητας ή κακής θέλησης έναντι του εκτός της διαδικασίας.

80. Εις απάντηση, ο αιτητής τόνισε εμφαντικά ότι είχε ζητήσει τον αποκλεισμό και των δυο δικαστών λίγο πριν από την υποβολή δικογράφων ενώ ο δικηγόρος του άλλου μέρους είχε ζητήσει τον αποκλεισμό ενός των άλλων δικαστών (βλέπε παράγραφο 33 ανωτέρω). Το δικαστήριο είχε εξετάσει τα προφορικά αιτήματα και μετά τα απέρριψε. Τα προφορικά αιτήματα είχαν γίνει αποδεκτά, το δικαστήριο δεν τα είχε απορρίψει επί τη βάση του ότι δεν είχαν υποβληθεί γραπτώς όπως υπέβαλε η Κυβέρνηση. Ο αιτητής, ως εκ τούτου, ισχυρίστηκε ότι η ένσταση της Κυβέρνησης εν προκειμένω θα πρέπει να απορριφθεί.

81. Αναφορικά με την ουσία του παραπόνου του ο αιτητής υπέβαλε ότι κάτω από τις περιστάσεις η συμμετοχή των δυο δικαστών και στη διαδικασία της ενδιάμεσης έφεσης και στη διαδικασία της κυρίως έφεσης ήταν αντίθετη με τον όρο της αμεροληψίας που κατοχυρώνεται δυνάμει του Άρθρου 6 της Σύμβασης, τουλάχιστον από μιας αντικειμενικής σκοπιάς. Σε σχέση με αυτό, ισχυρίστηκε ότι η ενδιάμεση έφεση αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος της όλης διαδικασίας. Επιπλέον, ισχυρίστηκε ότι ο δικαστής Γαβριηλίδης θα έπρεπε να αποκλείσει τον εαυτό του για επιπρόσθετους προσωπικούς λόγους.

82. Από την αρχή το Δικαστήριο σημειώνει ότι η Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί ότι ο αιτητής υπέβαλε προφορικό αίτημα για τον αποκλεισμό των δυο δικαστών. Στην πραγματικότητα, δεν προβαίνει σε σχόλια για το θέμα αυτό. Απλώς ισχυρίζεται ότι ο αιτητής δεν καταχώρησε αίτηση, δηλαδή γραπτό αίτημα και δεν βασίστηκε σε υπόθεση στην οποία καταχωρήθηκε τέτοια αίτηση (βλέπε παραγράφους 47 και 78 ανωτέρω). Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι παρά το ότι η υπόθεση που αναφέρθηκε δείχνει ότι ένα μέρος σε μια διαδικασία έχει την δυνατότητα να καταχωρήσει αίτηση με την οποία να ζητήσει τον αποκλεισμό δικαστή δεν παρέχει εξουσία ότι τέτοια αιτήματα μπορούν να γίνουν μόνο γραπτώς. Η Κυβέρνηση δεν κάνει αναφορά σε οποιοδήποτε κανόνα ή άλλη νομολογία εν προκειμένω. Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η Κυβέρνηση δεν έχει δώσει πρακτικό της διαδικασίας που έλαβε χώρα αναφορικά με τις ενστάσεις. Αυτό δεν μπορεί να καταλογισθεί σε βάρος του αιτητή.

83. Υπό τις περιστάσεις αυτές και έχοντας υπόψη τις αρχές τις συναφείς με τον κανόνα για τις εσωτερικές θεραπείες που περιέχονται στο Άρθρο 35 παρ. 1 της Σύμβασης (βλέπε παραγράφους 58-60 ανωτέρω) το Δικαστήριο κρίνει ότι η Κυβέρνηση απέτυχε να δείξει ότι οι ενστάσεις αυτές θα πρέπει να απορριφθούν λόγω παράλειψης εξάντλησης των εσωτερικών θεραπειών. Έτσι Το Δικαστήριο απορρίπτει την ένσταση της Κυβέρνησης στο σημείο αυτό.

84. Παρά τα ανωτέρω, το Δικαστήριο θεωρεί ότι τα παράπονα του αιτητή στο κεφάλαιο αυτό είναι έκδηλα αβάσιμα για τους λόγους που εξηγούνται κατωτέρω.

85. Όσον αφορά το πρώτο παράπονο του αιτητή, το Δικαστήριο σημειώνει ότι παρά τις αλλαγές στη σύνθεση του δικαστηρίου στο στάδιο πριν από την ακρόαση της έφεσης, δεν υπήρξαν αλλαγές στο στάδιο της ακρόασης και της εξέτασης της έφεσης. Περαιτέρω, το γεγονός και μόνο ότι το δικαστήριο που εξέτασε την έφεση κατά της πρωτόδικης απόφασης (έφεση αρ. 3190) περιλάμβανε δυο δικαστές που

μετείχαν στο δικαστήριο που είχε αποφασίσει την ενδιάμεση έφεση (έφεση αρ. 2594) δεν αποτελεί, κατά την άποψη του Δικαστηρίου, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, λόγο για να ζητηθεί ο αποκλεισμός τους από το να αποφασίσουν για την ουσία της υπόθεσης. Ιδιαίτερα, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι τα θέματα που εξέτασαν οι δικαστές όταν εξετάζαν τη ενδιάμεση έφεση σε σχέση με την προκαταρκτική ένσταση δεν ήταν τα ίδια με εκείνα που εξετάστηκαν και αποφασίστηκαν στην τελική απόφαση. Το θέμα που εξετάστηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο στη διαδικασία της ενδιάμεσης έφεσης ήταν κατά πόσο θα μπορούσε να καταχωρηθεί ένσταση κατά της σχετικής ενδιάμεσης απόφασης. Η ενδιάμεση έφεση απορρίφθηκε με βάση ότι η ενδιάμεση απόφαση δεν ήταν καθοριστική για τα δικαιώματα ή τις υποχρεώσεις των διαδίκων και ότι η ενδιάμεση απόφαση θα μπορούσε να εξεταστεί στα πλαίσια έφεσης κατά της πρωτόδικης απόφασης. Η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου περιορίστηκε στο θέμα αυτό, δεν εξέτασε το θέμα που ήγειραν οι αιτητές ως προς το κατά πόσο οι προσφυγές δεν ήταν έγκαιρες (βλέπε παράγραφο 21 πιο πάνω). Το θέμα αυτό εξετάστηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο στην κυρίως διαδικασία της έφεσης (βλέπε την παράγραφο 34 ανωτέρω).

86. Δεύτερον, όσον αφορά το παράπονο του αιτητή αναφορικά με μεροληψία του Δικαστή Γαβριηλίδη το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτό είναι ατεκμηρίωτο. Τα έγγραφα και οι πληροφορίες που υποβλήθηκαν δεν υποδηλούν ότι ο δικαστής αυτός είχε οποιεσδήποτε προκατειλημμένες ιδέες ή προσωπικές πεποιθήσεις για την υπόθεση. Συνεπώς, κατά τη γνώμη του Δικαστηρίου ο αιτητής έχει αποτύχει να τεκμηριώσει τους ισχυρισμούς του και να θέσει τη βάση μιας μαχητής απαίτησης για παραβίαση του Άρθρου 6 παρ. 1 εν προκειμένω.

87. Συνεπώς, συνεπάγεται ότι τα παράπονα του αιτητή κάτω από το κεφάλαιο αυτό θα πρέπει να απορριφθούν ως έκδηλα αβάσιμα, σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρ. 3 και 4 της Σύμβασης.

B. Παράπονα για τις αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου

88. Ο αιτητής παραπονέθηκε ότι οι αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου (αναθεωρητική διοικητική διαδικασία) στις προσφυγές αναφορικά με το διορισμό του αιτητή στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας και την υποψηφιότητα του για τη θέση Διευθυντή Πολεοδομίας (βλέπε παραγράφους 34, 42 και 43 ανωτέρω) ήσαν αντιφατικές όσον αφορά τα προσόντα του για τις σχετικές θέσεις. Κατά την άποψη του, η πιο πρόσφατη απόφαση της 12 Οκτωβρίου 2002 ήταν δεσμευτική για την Κυβέρνηση η οποία ως αποτέλεσμα έπρεπε να τον θεωρήσει ως κατέχοντα τα προσόντα και για τις δυο θέσεις και να προχωρήσει στον αναγκαίο διορισμό και προαγωγή.

89. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι δεν είναι έργο του να ενεργεί ως εφετείο ή, όπως λέγεται κάποτε, ως τετάρτου βαθμού δικαστήριο, κατόπιν έφεσης εναντίον αποφάσεων εσωτερικών δικαστηρίων. Είναι ο ρόλος των τελευταίων να ερμηνεύουν και εφαρμόζουν τους σχετικούς κανόνες του εθνικού διαδικαστικού και ουσιαστικού δικαίου. Περαιτέρω, δεν είναι λειτουργία του να ασχολείται με λάθη όσον αφορά τη γεγονότα ή νομικά σημεία που κατ' ισχυρισμό διαπράττει ένα εθνικό δικαστήριο εκτός αν και στο βαθμό που δυνατό αυτά να έχουν παραβιάσει δικαιώματα και ελευθερίες που προστατεύονται από τη Σύμβαση. (Βλέπε, ανάμεσα σε άλλες αυθεντίες, Garcia Ruiz v, Spain [GC] no.. 30544/96, . 28 ΕΔΑΔ 1999-1).

90. Στην παρούσα υπόθεση ο αιτητής ουσιαστικά ζητεί από το Δικαστήριο να ανασκοπήσει τα ευρήματα του Ανωτάτου Δικαστηρίου στις δυο διαδικασίες και ιδιαίτερα να ανασκοπήσει τα ευρήματα της απόφασης με τα οποία διαφωνεί σε σχέση με την απόφαση που θεωρεί ορθή. Σχετικά με αυτό, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το γεγονός και μόνο ότι ο αιτητής δεν είναι ικανοποιημένος από την έκβαση των διαδικασιών αναφορικά με το διορισμό του στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας δεν μπορεί αφ' εαυτού να εγείρει θέμα δυνάμει του Άρθρου 6 της Σύμβασης. Περαιτέρω, παρά το γεγονός ότι οι δικαστές του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην απόφαση τους της 2 Οκτωβρίου 2002 αναφορικά με τη θέση του Διευθυντή Πολεοδομίας διαφώνησαν με την έννοια που έδωσαν οι περισσότεροι δικαστές του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην απόφαση τους της 12 Μαρτίου 2002 αναφορικά με τη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας στη απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου της 5 Οκτωβρίου 1994 η διαφωνία αυτή δεν επεκτάθηκε ούτε και επηρέασε τις υποθέσεις που αποφασίστηκαν στην απόφαση της 12 Μαρτίου 2002 (βλέπε παράγραφο 42 ανωτέρω). Επιπλέον, αποφάνθηκε ότι η δεύτερη απόφαση δεν το δέσμευε όσον αφορά την απόφαση του σε σχέση με τη διαδικασία για τη θέση του Διευθυντή Πολεοδομίας (βλέπε παράγραφο 43 ανωτέρω).

91. Αναφορικά με το πιο πάνω, το Δικαστήριο περαιτέρω σημειώνει 'ότι η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου της 2 Οκτωβρίου 2002 λήφθηκε στα πλαίσια διαφορετικών διαδικασιών σε σχέση με μια άλλη θέση και περιορίστηκε στο θέμα κατά πόσο ο αιτητής θα έπρεπε να είχε θεωρηθεί ως κατέχων το προσόντα για τη θέση και όχι κατά πόσο θα έπρεπε να είχε διοριστεί στη θέση.

92. Ούτως εχόντων των πραγμάτων, το Δικαστήριο ευρίσκει ότι δεν υπάρχει ένδειξη αυθαιρεσίας που απορρέει από διαφορετικές εκβάσεις των διαδικασιών που θα μπορούσαν να εγείρουν θέμα δυνάμει του Άρθρου 6. Συνεπάγεται ότι το παράπονο αυτό θα πρέπει να απορριφθεί ως έκδηλα αβάσιμο σύμφωνα με το Άρθρο 35 παραγ. 3 και 4 της Σύμβασης.

III ΑΛΛΕΣ ΚΑΤ' ΙΣΧΥΡΙΣΜΟ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

93. Ο αιτητής παραπονέθηκε δυνάμει του Άρθρου 13 της Σύμβασης για έλλειψη αποτελεσματικής θεραπείας αναφορικά με τις δυο αντιφατικές αποφάσεις που εξέδωσε το Ανώτατο Δικαστήριο στις 12 Μαρτίου 2002 και στις 2 Οκτωβρίου 2002 για το ίδιο θέμα (βλέπε παραγράφους 34, 42 και 43 ανωτέρω). Εν προκειμένω, υπέδειξε ότι η Επιτροπή είχε ακολουθήσει την πρώτη απόφαση ακυρώνοντας τον διορισμό του ως Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας και εντελώς αγνόησε την δεύτερη με το να μη το διορίσει Διευθυντή Πολεοδομίας.

94. Περαιτέρω, ο αιτητής παραπονέθηκε ότι η συμπεριφορά της Επιτροπής και των Κυβερνητικών αρχών και οι πολλαπλές προσφυγές που κατέληξαν σε αντιφατικές αποφάσεις αποτελούσαν κατάχρηση εξουσίας, των οποίων υπήρξε θύμα, αντίθετα με το Άρθρο 14 της Σύμβασης. Τέλος, παραπονέθηκε για παραβίαση του Άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου Αρ. 1 κατά το ότι η Κυβέρνηση δεν του είχε πληρώσει το υπόλοιπο των χρημάτων που του οφείλονταν ως μέρος των μισθών που του είχαν υποσχεθεί (βλέπε παράγραφο 13 ανωτέρω) και 'ότι είχε στερηθεί μια μόνιμη δημόσια θέση και, ως εκ τούτου, όλα τα εισοδήματα που θα είχαν προκύψει από την εν λόγω θέση και τις συναφείς προαγωγές.

95. Εν πρώτοις, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το παράπονο του αιτητή δυνάμει του Άρθρου 13 της Σύμβασης, αφορά το παράπονο του δυνάμει του Άρθρου 6 παραγ. 1 για κατ'ίσχυρισμό αντιφατικές αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Υπό το φως των συμπερασμάτων του Δικαστηρίου ανωτέρω και συνεπώς της απουσίας οποιουδήποτε ισχυρισμού δυνάμει του Άρθρου 6 παραγ. 1 εν προκειμένω, το Άρθρο 13 δεν είναι συναφές (βλέπε Boyle and Rice v.the United Kingdom, απόφαση της 27 Απριλίου 1988 Σειρά Α. αρ. 131, Παρ.. 52. Ως εκ τούτου, το παράπονο είναι έκδηλα αβάσιμο εντός της εννοίας του Άρθρου 35 παραγ. 3 της Σύμβασης και θα πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 παραγ. 4.

96. Δεύτερον, όσον αφορά το παράπονο του αιτητή δυνάμει του Άρθρου 14 το Δικαστήριο παρατηρεί ότι δεν είναι σαφώς διατυπωμένο και σχετίζεται με κατάχρηση εξουσίας από τις αρχές. Το Δικαστήριο περαιτέρω σημειώνει ότι δεν έγινε αναφορά από τον αιτητή σε διακριτική μεταχείριση. Και αν ακόμα ο ισχυρισμός αναφορικά με κατάχρηση εξουσίας θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι είχε διακριτικές επιπτώσεις ο αιτητής δεν τεκμηριώνει καθόλου το παράπονο του δυνάμει του κεφαλαίου αυτού. Συνεπώς, και το παράπονο αυτό είναι έκδηλα αβάσιμο εντός της εννοίας του Άρθρου 35 παρ. 3 της Σύμβασης και θα πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 παραγ. 4

97. Τρίτον, όσον αφορά το πρώτο μέρος του παραπόνου του αιτητή δυνάμει του Άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου 1 το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο αιτητής δεν ήγειρε το παράπονο αυτό ενώπιον των εσωτερικών δικαστηρίων. Έτσι δεν έχει εξαντλήσει τις εσωτερικές θεραπείες εν προκειμένω σύμφωνα με το Άρθρο 35 παραγ. 1 της Σύμβασης.

98. Τέλος, όσον αφορά το δεύτερο μέρος του παραπόνου του αιτητή δυνάμει του Άρθρου 1 Του Πρωτοκόλλου 1, το Δικαστήριο σημειώνει ότι όσον αφορά το παράπονο του αιτητή για την ακύρωση του διορισμού του στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι το Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου 1 εφαρμόζεται μόνο στα υφιστάμενα κερτημένα ενός προσώπου. Έτσι, το μελλοντικό εισόδημα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί «κεκτημένο» εκτός αν έχει ήδη κερδισθεί ή είναι οριστικά πληρωτέο (βλέπε, μεταξύ άλλων, Anheuser-Busch Inc. V. Portugal [GC] no. 73049/01, par. 64, ECHR 2007-..., Denmark v. The United Kingdom, no. 37660/97, απόφαση 26 Σεπτεμβρίου 2000 και Ian Edgar [Liverpool] Ltd v. The United Kingdom no. 37683/97, απόφαση της 25 Ιανουαρίου 2000) που δεν ήταν η κατάσταση στην παρούσα υπόθεση. Συνεπάγεται ότι το παράπονο αυτό είναι ασύμβατο *ratione materiae* με τις διατάξεις της Σύμβασης εντός της εννοίας του Άρθρου 35 παραγ. 3 και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 παραγ. 4. Όσον αφορά το παράπονο του Αιτητή για τη θέση Διευθυντή Πολεοδομίας, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο αιτητής ουδέποτε διορίστηκε στη θέση αυτή και, ως εκ τούτου, το παράπονο του από της πλευρά αυτής, είναι για υποτιθέμενη απώλεια εισοδήματος που βασίζεται στην υπόθεση ότι έπρεπε να είχε διοριστεί. Συνεπώς, το παράπονο αυτό είναι έκδηλα αβάσιμο εντός της εννοίας του Άρθρου 35 παρ. 4.

IV ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

99. Το άρθρο 41 της Σύμβασης προνοεί:

«Αν το Δικαστήριο βρει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και αν το εσωτερικό δίκαιο του ενδιαφερόμενου Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους επιτρέπει να γίνει μόνο μερική επανόρθωση, το Δικαστήριο, εν ανάγκη, παρέχει δίκαιη ικανοποίηση στο ζημιωθέν μέρος»

A. Βλάβη

100. Συνοπτικά, ο αιτητής απαίτησε το ποσόν των ΚΛ 1,231,000 αναφορικά με χρηματική αποζημίωση. Το ποσό αυτό περιλάμβανε, μεταξύ άλλων, αποζημιώσεις υπό μορφή μισθών, καθυστερημένων μισθών για τη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας, μισθολογικών Συμπληρωμάτων συνδεδεμένων με την πιο πάνω θέση και τη θέση Διευθυντή Πολεοδομίας, αποζημιώσεις για απώλεια ευκαιρίας να αποκτήσει και να υπηρετεί στις πιο πάνω θέσεις από την 21 Ιανουαρίου 2004. Όσον αφορά τη σύνταξη, ο αιτητής ισχυρίστηκε ότι θα μπορούσε να δεχτεί μηνιαίες πληρωμές αντί ενός εφάπαξ ποσού. Τελικά, ο αιτητής απαίτησε το ποσό των ΚΛ 50.000 σχετικά με μη χρηματική ζημιά.

101. Η Κυβέρνηση αμφισβήτησε τις απαιτήσεις αυτές.

102. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει οποιαδήποτε σχέση αιτίας και αποτελέσματος ανάμεσα στην παραβίαση που διαπιστώθηκε και τη κατ' ισχυρισμό χρηματική ζημιά. Ως εκ τούτου απορρίπτει την απαίτηση αυτή. Από την άλλη, το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο αιτητής θα πρέπει να έχει υποστεί μη χρηματική ζημιά. Αποφαινόμενο πάνω σε ισοδίκαιη βάση, του επιδικάζει 12,000 Ευρώ κάτω από το κεφάλαιο αυτό πλέον οποιοδήποτε φόρο που δυνατό να είναι πληρωτέος για το ποσό αυτό.

B. Κόστη και δαπάνες

103. Ο αιτητής επίσης απαίτησε Λ Κ 14,000 για τα κόστη και τις δαπάνες που έγιναν ενώπιον των εσωτερικών δικαστηρίων και ενώπιον του Δικαστηρίου. Το ποσό αυτό περιλάμβανε (α) ΛΚ 8,000 για κόστη και δαπάνες που έγιναν ενώπιον των εσωτερικών δικαστηρίων στη διάρκεια είκοσι-δύο προσφυγών, ποσό βασισμένο στην εκτίμηση του ίδιου του αιτητή, (β) ΚΛ 5,000 αναφορικά με κόστη και δαπάνες που έγιναν ενώπιον των εσωτερικών δικαστηρίων και ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου και (γ) ΛΚ 1,000 για διάφορες άλλες δαπάνες. Ο αιτητής ισχυρίστηκε ότι δεν είχε οποιουδήποτε λογαριασμούς ή αποδείξεις εν προκειμένω.

104. Η Κυβέρνηση αμφισβήτησε τις απαιτήσεις αυτές.

105. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ένας αιτητής δικαιούται σε αποπληρωμή των κόστων και δαπανών του μόνο στο βαθμό που έχει αποδειχθεί ότι αυτά πράγματι έγιναν και ήταν αναγκαίο να γίνουν και ήταν εύλογα αναφορικά με το ποσόν. (βλέπε Ιατρίδης v Ελλάδα (δίκαιη ικανοποίηση) [GC] αρ. 31107/96, παρ. 54, ΕΔΑΔ 2000-XI). Όσον αφορά τα κόστη ενώπιον των εσωτερικών δικαστηρίων, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διάρκεια της διαδικασίας θα πρέπει να ληφθεί υπόψη όταν γίνεται εκτίμηση της απαίτησης του αιτητή κάτω από το κεφάλαιο αυτό (βλέπε Caruano v. Italy, απόφαση της 25 Ιουνίου 1987, Σειρά Α αρ. 119, σ. 15, παρ. 37)

106. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η απαίτηση του αιτητή αναφορικά με τα κόστη που έγιναν σε εσωτερικές διαδικασίες βασίζονται σε δικούς του υπολογισμούς και είναι αναφορικά με πολύ περισσότερες διαδικασίες από εκείνες που εξετάστηκαν στην παρούσα αίτηση. Περαιτέρω, ο αιτητής δεν έχει υποβάλει οποιαδήποτε στοιχεία προς υποστήριξη των απαιτήσεων του για κόστη και δαπάνες. Ως εκ τούτου απορρίπτει το μέρος αυτό της απαίτησης του αιτητή. Όμως υπό τις περιστάσεις θεωρεί λογικό να επιδικάσει στον αιτητή το ποσόν των 500 Ευρώ για τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου πλέον φόρος που δυνατό να επιβάλλεται στο ποσό αυτό

107. Γ. Πληρωμή τόκου για παράλειψη πληρωμής
108. Το Δικαστήριο θεωρεί αρμόζον όπως ο τόκος για παράλειψη πληρωμής βασιστεί στο δανειστικό περιθωριακό επιτόκιο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, στο οποίο να προστεθούν τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. Κηρύττει το παράπονο δυνάμει του Άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης αναφορικά με τη διάρκεια των διαδικασιών σε σχέση με το διορισμό του αιτητή στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας και σε σχέση με τη θέση Διευθυντή Πολεοδομίας αποδεκτό και το υπόλοιπο μέρος της αίτησης μη αποδεκτό
2. Φρονεί ότι υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης αναφορικά με τη διάρκεια των διαδικασιών σχετικά με το διορισμό του αιτητή στη θέση Πρώτου Λειτουργού Πολεοδομίας,
3. Φρονεί ότι υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης αναφορικά με τη διάρκεια της διαδικασίας για τη θέση Διευθυντή Πολεοδομίας
4. Φρονεί
(α) ότι το καθ' ου η αίτηση Κράτος πρέπει να πληρώσει στον αιτητή, εντός τριών μηνών, από την ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση καθίσταται τελεσίδικη σύμφωνα με το Άρθρο 44 παρ. 2 της Σύμβασης, 12,000 Ευρώ (δώδεκα χιλιάδες ευρώ) για κόστη και δαπάνες πλέον οποιοδήποτε φόρο που δυνατό να είναι πληρωτέος, (β) όπως από τη λήξη των πιο πάνω αναφερόμενων τριών μηνών μέχρι την αποπληρωμή θα είναι πληρωτέο απλό επιτόκιο στο πιο πάνω ποσό με επιτόκιο ισοδύναμο με το περιθωριακό δανειστικό επιτόκιο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κατά τη διάρκεια της περιόδου της μη πληρωμής πλέον τρεις εκατοστιαίες μονάδες.
5. Απορρίπτει το υπόλοιπο της απαίτησης του αιτητή για δίκαιη ικανοποίηση

Έγινε στην Αγγλική και κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 6 Δεκεμβρίου 2007, σύμφωνα με το Θεσμό 77 παρ. 2 και 3 των Δικαστικών Θεσμών.

Σόρεν Νίλσεν
Πρωτοκολλητής του Κλιμακίου

Χρίστος Ροζάκις
Πρόεδρος